

LOLA MONTES

Max Ophüls, 1955

919

ESTREA EN NUMAX: 20.04.2022 | V.O.S.E.

Nacida en Irlanda, Lola (Martine Carol) foi a amante de grandes homes como o músico húngaro Franz Liszt ou Luis I de Baviera. Xa no ocaso da súa carreira, traballou nun circo de Nova Orleáns, Louisiana, onde realizaba un número acrobático mentres un mestre de cerimonia (Peter Ustinov) narraba ao público a súa escandalosa vida.

Copia restaurada en 4K que recupera a montaxe orixinal da última obra mestra de Max Ophüls. O traballo de restauración foi comandado pola Cinemateca Francesa e supervisado por Marcel Ophüls, fillo do cineasta. A estrea da nova fita tivo lugar na sección Cannes Classics de 2008.

«A construción da historia que enxeñosamente sacode a liña do tempo recorda a Citizen Kane»

François Truffaut, CAHIERS DU CINEMA

Máis información e entradas en

LOLA MONTES

Max Ophüls, 1955

919

ESTREA EN NUMAX: 20.04.2022 | V.O.S.E.

Nacida en Irlanda, Lola (Martine Carol) foi a amante de grandes homes como o músico húngaro Franz Liszt ou Luis I de Baviera. Xa no ocaso da súa carreira, traballou nun circo de Nova Orleáns, Louisiana, onde realizaba un número acrobático mentres un mestre de cerimonia (Peter Ustinov) narraba ao público a súa escandalosa vida.

Copia restaurada en 4K que recupera a montaxe orixinal da última obra mestra de Max Ophüls. O traballo de restauración foi comandado pola Cinemateca Francesa e supervisado por Marcel Ophüls, fillo do cineasta. A estrea da nova fita tivo lugar na sección Cannes Classics de 2008.

«A construción da historia que enxeñosamente sacode a liña do tempo recorda a Citizen Kane»

François Truffaut, CAHIERS DU CINEMA

Máis información e entradas en

LOLA MONTES

Max Ophüls, 1955

Un acto de respecto

Por Roberto Rossellini, Jacques Becker, Jean Cocteau, Pierre Kast, Christian Jaque, Jacques Tati, Alexandre Astruc

Lola Montes supón unha aventura nova, audaz e necesaria. Un filme moi importante que chega no momento en que o cinema precisa, con urxencia, un cambio de aires. Sentimos dicir: non lle gusta ao público e os filmes fanse para o público. Por outra banda, ao non parecerse ao que vemos habitualmente nas pantallas é normal que o público poida sentirse perplexo. Preguntámonos se os espectadores que entran xa na sala desorientados por tantas voces discordantes terán o valor, se o filme lles gusta, de manifestalo abertamente. Cremos que, ante todo, *Lola Montes* é un acto de respecto cara ao público, decote maltratado con espectáculos do máis baixo nivel que alteran o seu gusto e sensibilidade. Este filme non é un divertimento. Fai reflexionar, pero cremos que o público tamén quere pensar. Por que podemos apreciar un libro de certa calidade e rexeitamos un filme desa mesma altura? Defender *Lola Montes* supón defender o cinema en xeral, xa que todo intento serio de renovación é un ben para o cinema e para o público.

Publicado en *Le Figaro*, París, 5 de xaneiro de 1956

A restauración de Lola Montes

A derradeira obra mestra de Max Ophüls, *Lola Montes*, construída sobre «a crueldade e a indecencia propias de espectáculos escandalosos» foi anunciada como un filme frívolo destinado a causar sensación. Logo do fracaso comercial a fita foi sometida a numerosas modificacións. Recortada e remontada varias veces, chegaron a existir tres montaxes diferentes: a versión orixinal de decembro de 1955, a de febreiro de 1956 (na que os diálogos alemáns son reemprazados polas voces post-sincronizadas en francés) e a de 1957 (que conta a historia en orde cronolóxica e acompañada dunha voz en off), versión esta efectuada contra a vontade do seu director. A Cinémathèque Française decidiu restaurar a montaxe orixinal de *Lola Montes* restituindo as cores e o formato de orixe.

Por unha banda contouse con numerosos materiais fotoquímicos conservados en diferentes arquivos como o negativo da montaxe de 1957 que se atopaba na propia Cinémathèque. A copia orixinal de explotación en Cinemascope atopámola en mal estado e coas cores degradadas pero todos os planos no seu sitio, o que serviu de referencia para a montaxe. Todos estes elementos fotoquímicos foron dixitalizados polo Technicolor Creative Services de Los Angeles con supervisión de Tom Burton.

O filme foi gravado en Cinemascope e proxectado nas primeiras semanas na proporción de imaxe 2.55:1. En 1956 as novas copias reduciron a imaxe a 2.35:1 para seren máis doadas de distribuír. Un dos retos da restauración foi dar co aspecto orixinal da imaxe que até o de agora fora difundida de maneira incorrecta. En 1955, *Lola Montes* facía parte dun lote de 24 filmes gravados en Eastmancolor. Ophüls tiña precisado no propio guión os contrastes e as tonalidades que quería en función dos diferentes *flashbacks*. Ao mesmo tempo, a restauración dixital ofrece unha variedade de cores moito maior que a que permite a etalonaxe fotoquímica. É por iso que tomamos a decisión de tirar unha copia de traballo correctamente etalonada a partir do negativo orixinal. Esta etalonaxe permitiu reencontrar e respectar as cores orixinais, tendo en conta as propias limitacións do procedemento fotoquímico.

A pesar de todos os estudos realizados segue a ser unha incógnica como Max Ophüls con tantas limitacións técnicas un dirixiu un filme así, desmarcándose das convencións, asociaciando o íntimo co sublime e anunciando dunha maneira (se cadra demasiado) brutal as mutacións dun novo cinema. 50 anos máis tarde, *Lola Montes* é aínda un misterio.

Publicado en cinematheque.fr

LOLA MONTES

Max Ophüls, 1955

Un acto de respecto

Por Roberto Rossellini, Jacques Becker, Jean Cocteau, Pierre Kast, Christian Jaque, Jacques Tati, Alexandre Astruc

Lola Montes supón unha aventura nova, audaz e necesaria. Un filme moi importante que chega no momento en que o cinema precisa, con urxencia, un cambio de aires. Sentimos dicir: non lle gusta ao público e os filmes fanse para o público. Por outra banda, ao non parecerse ao que vemos habitualmente nas pantallas é normal que o público poida sentirse perplexo. Preguntámonos se os espectadores que entran xa na sala desorientados por tantas voces discordantes terán o valor, se o filme lles gusta, de manifestalo abertamente. Cremos que, ante todo, *Lola Montes* é un acto de respecto cara ao público, decote maltratado con espectáculos do máis baixo nivel que alteran o seu gusto e sensibilidade. Este filme non é un divertimento. Fai reflexionar, pero cremos que o público tamén quere pensar. Por que podemos apreciar un libro de certa calidade e rexeitamos un filme desa mesma altura? Defender *Lola Montes* supón defender o cinema en xeral, xa que todo intento serio de renovación é un ben para o cinema e para o público.

Publicado en *Le Figaro*, París, 5 de xaneiro de 1956

A restauración de Lola Montes

A derradeira obra mestra de Max Ophüls, *Lola Montes*, construída sobre «a crueldade e a indecencia propias de espectáculos escandalosos» foi anunciada como un filme frívolo destinado a causar sensación. Logo do fracaso comercial a fita foi sometida a numerosas modificacións. Recortada e remontada varias veces, chegaron a existir tres montaxes diferentes: a versión orixinal de decembro de 1955, a de febreiro de 1956 (na que os diálogos alemáns son reemprazados polas voces post-sincronizadas en francés) e a de 1957 (que conta a historia en orde cronolóxica e acompañada dunha voz en off), versión esta efectuada contra a vontade do seu director. A Cinémathèque Française decidiu restaurar a montaxe orixinal de *Lola Montes* restituindo as cores e o formato de orixe.

Por unha banda contouse con numerosos materiais fotoquímicos conservados en diferentes arquivos como o negativo da montaxe de 1957 que se atopaba na propia Cinémathèque. A copia orixinal de explotación en Cinemascope atopámola en mal estado e coas cores degradadas pero todos os planos no seu sitio, o que serviu de referencia para a montaxe. Todos estes elementos fotoquímicos foron dixitalizados polo Technicolor Creative Services de Los Angeles con supervisión de Tom Burton.

O filme foi gravado en Cinemascope e proxectado nas primeiras semanas na proporción de imaxe 2.55:1. En 1956 as novas copias reduciron a imaxe a 2.35:1 para seren máis doadas de distribuír. Un dos retos da restauración foi dar co aspecto orixinal da imaxe que até o de agora fora difundida de maneira incorrecta. En 1955, *Lola Montes* facía parte dun lote de 24 filmes gravados en Eastmancolor. Ophüls tiña precisado no propio guión os contrastes e as tonalidades que quería en función dos diferentes *flashbacks*. Ao mesmo tempo, a restauración dixital ofrece unha variedade de cores moito maior que a que permite a etalonaxe fotoquímica. É por iso que tomamos a decisión de tirar unha copia de traballo correctamente etalonada a partir do negativo orixinal. Esta etalonaxe permitiu reencontrar e respectar as cores orixinais, tendo en conta as propias limitacións do procedemento fotoquímico.

A pesar de todos os estudos realizados segue a ser unha incógnica como Max Ophüls con tantas limitacións técnicas un dirixiu un filme así, desmarcándose das convencións, asociaciando o íntimo co sublime e anunciando dunha maneira (se cadra demasiado) brutal as mutacións dun novo cinema. 50 anos máis tarde, *Lola Montes* é aínda un misterio.

Publicado en cinematheque.fr